

UIT DE SCHRIFT

Mijn hand gevat.

Gij hebt mijn rechterhand gevat.
Psalm 73:23.

In al zijn nooden, angst en pijn is Asaf geestelijk gerijpt.

Hij laat zich niet langer door al de benauwende raadselen des levens in verwarring en onrust brengen.

Hij heeft zich aan zijn God leeren overgeven.

Zonder klagen.

En ook zonder vragen.

De hand op den zwiigenden mond.

Opdat geen nieuwe klachten tot aanklachten tegen Gods wereldbestuur zouden worden.

Nu is hem het licht in de duisternis opgegaan.

En het is hem goed nabij zijn God te zijn.

Hij stelt zijn betrouwen op den Heere.

Daarom durfde hij uitspreken, zich voor de toekomst zeker wetende: „Ik zal dan gedurig bij U zijn”.

Maar nu doet zich de vraag voor: is dit niet te stoutmoedig gesproken, niet overmoedig gezongen? Is Asaf dan zoo zeker van zichzelf?

We hebben toch allen zoo'n dwaalziek hart.

We verlaten zoo licht onzen Leidsman.

In weerwil van de beste voornemens moet de beste christen menigmaal belijden: „Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht zijn herder heeft verloren”.

Het is waar.

Maar vergeet niet: Asaf zegt niet dat hij van Asaf zeker is, maar alleen van zijn God.

Zijn: ik zal is gegrond in: Gij hebt. Gij hebt mijn rechterhand gevat.

Anders zou zijn zeggen alle waarde missen.

Niet: ik heb Uw rechterhand gevat.

Zoo is het niet in zijn werk gegaan.

De Heere zag in genade op hem neder, toen hij dwaalde in donker, en zoo dicht bij de glibberige paden der goddeloozen kwam. Toen strekte die trouwe God zijn sterke rechterhand naar hem uit, diezelfde hand, die door haar daden de wereld doet beven en door haar kracht Gods volk in stand houdt.

Hij greep hem aan, hield hem vast, leidde hem op den goeden weg. Beschutte hem, toen de vijand los kwam. En leerde hem hoe hij wandlen moet. Die hand laat nooit los, zelfs niet in den dood. Niemand zal ook een der schapen van Christus uit Zijn hand rukken.

Maar, en dit is haast het meest troostende in dit woord: geloovigen kunnen ook zichzelf niet losrukken uit de vaste, veilige hand des Heeren.

Als dat kon, dan waren we verloren.

Geen verzoeking zoo licht, of ze zou ons ter aarde werpen.

Nu volbrengt de Heere, precies als bij Asaf, zijn kracht menigmaal in onze zwakheid.

Maar nimmer mogen we vertwijfelen aan zijn genadige hulp.

Als onze wil gebogen is en we ons bij Hem veilig weten, dan bidden we dat God onze handen met kracht omvat houdt. Dan willen we dat voelen.

Daaraan hebben we in deze donkere tijden groote behoefte.

Als we belijden mogen: Gij hebt mijn rechterhand gevat, dan zijn nog wel niet alle raadselen voor ons opgelost, noch alle vragen beantwoord.

Maar we vertrouwen toch vast op het veilig geleide van onzen God.

Want hij zegt tot ons: Vrees niet, want ik ben met u. Ik sterk u, ook help ik u, ook ondersteun ik u met de rechterhand mijner gerechtigheid.

Want ik, de Heere, grijp uwe rechterhand aan.

Die troost is er voor den christen alleen omdat hij Christus door geloof leerde volgen. Wie hem navolgt zal in de duisternis niet wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.

F. C. M.

logisch onbeschermd „conclusie”: deze onze bestrijder heeft ons eigenlijk verschrikkelijk lief; maar hij wil zich dat niet bekennen, brengt zich dus onder de autosuggestie, dat hij ons haat.

Is 't niet heerlijk?

Wij zijn nu voor altijd klaar.

Want om niet meer te noemen, wij kunnen dit handig recept even vaak toepassen, als, naar men wil, de aspirine in het leger, die voor velerlei kwale dienst kan doen. Het is een passe-partout.

Er zijn er immers, over en weer, ettelijke publicisten, van wie gezegd kan worden, dat zij er niet zoo kwaad uitzien, en dat zij er heusch geen behoefte aan hebben, een praisisch gebaar te maken tegen de lens. Deze twee bijzonder geestelijke dingen heeft Peelge immers ontdekt bij den vijand-vriend van Peelge's volk. Welnu, in al die gevallen kunnen wij het klassieke passepartout gebruiken. Wij kunnen zoo b.v. bewijzen, dat ds H. C. v. d. Brink de gereformeerde kerken bijzonder liefheeft, en daarom uit pure hoogachting zoo vaak haar kleinzieligheid zich suggereert.

Nu is het ons goed, te leven. Alle vijanden worden vrienden. Eigenlijk is er niets gebeurd in 1926; want met de „ziel” staat het al zoo raar sinds den aanvang der wereld. Aan „Woord en Geest” werken deskundigen in de geschiedenis-wetenschap mee; zij zullen in hun onderwijs het passepartout dagelijks kunnen gebruiken. En dus zijn vrede en liefde immer weer bewaard, voor wie maar oogen heeft, om met Peelge te zien.

Wij komen achter Peelge wel eindelijk in Leeuwendaal terecht. Houdt moed. Want — aldus komt Vondel te zeggen — „want Zuidty en Noortty” (in Leeuwendaal) „bleven door haet en nijt gedeelt”, maar sedert men „den dagh zaghe door het orakel” ging alles goed: „men verwelkomde en omhelsde malkandere van wederzijde, en hierop ging de bruiloft in”. Lantskroon — onder wien speciaal de Zuidzijde zich had georganiseerd — komt zoo aan het eind te zeggen:

Ik stel my heden in, gelijk een Vrede vader,
Op dat men haet en nijt, als in een graf, bedelf.
De Noortty blijf voortaan een Vryheit op zich zelf.....

Malkandren nu omheist, en tot een vrede pant
Gezegt, en begroet, verwelkomt, hant aan hant.

Hierna heffe de Rey van Leeuwendaalers aan:

't Is bruiloft in de weide:
't Is bruiloft op het lant. — —
O zoete zachte bant.
De Zuidt en Noortty paren....
De tweedragt te vervaren:
Men leit een vasten knoop.
Men weet van lantkrackeel, noch nijt,
Van wederwaardigheit, noch spijt:
Men zoent, omarmt, bemint en vrijt.
De Twist is op de loop. — — —
De koeien geven melck en room.
Het is al boter tot den boom.
Men zingt al Pais en Vre.
PAIS en VRE.

Want, wel is Peelge nog zóó ver niet; maar het komt toch wel eens zoo ver. Ook bij den belager van de Zuidzij. Aldus profeteert hij; hij is van 't profeteeren blijkbaar nog niet geschrokken.

Wou iemand dit feest soms storen? Deze stille verwachting? Laat hem nu stil zijn, en daarom noch in liefde hatelijk, en dus zoet-zuur, opmerken, dat die belager der Zuidzijde toch ook wel heel andere typen zoo heel eigenaardig liefheeft (b.v. christelijk-gereformeerden), noch ook, dat Peelge eigenlijk geen woord rept over argumenten. Stil, Peelge weegt natuurlijk de argumenten zoo vreeselijk zwaar, en daarom telt hij ze in zijn auto-suggestie zoo vreeselijk licht; het klassieke recept, de passepartout, vergeet het middel toch niet, en houdt voortvreed in Leeuwendaal-als-organisme.

K. S.

Ds Buskes' vergissing.

Ds J. J. Buskes schrijft in „Woord en Geest” — althans indirect — dat ik den christennaam ontzeg aan velen, die hij tot de zijnen rekent of later wil gerekend zien. Aanleiding daartoe was het slot van mijn artikelen over dr Ubbink's boek. Feitelijk behoef ik, na het nummer van verleden week, hem niet meer te antwoorden. Want, voor eerst, — het is onlogisch geredeneerd, mijn opmerking, dat ik voor MIJZELF den christennaam zou prijsgeven zoodra ik over den bijbel dacht als hij en anderen, te verwringen, net zoo lang, tot daartuit gedistilleerd is de heel andere bewering, dat ik aan ANDEREN dien naam ontzeg. Zoodra, vervolgens, ds B. dit zal erkend hebben, zal hij inzien, dat ik verleden week reeds, óók met het oog op deze dingen, heb kunnen zeggen, dat God anderen zal zaligen ondanks fouten in hun denken, gelijk Hij het mij moet doen ondanks zonden in mijn denken, en in andere regionen van mijn doen. Ik weet het óók wel, dat niet ieder de consequenties zoo trekt, als ik. Kan ds Buskes niet wat minder lijken op den man, die leest — om met Peelge te spreken — onder 39.6 verhooging?

Ik schreef — Fabius was juist gestorven — over Fabius' consequentie inzake de kerk. Ds Buskes zegt nu: ja zeker, maar Fabius was geen leider, zijn eigen consequenties hebben hem buiten het leven gezet. En zoo zal het ook met Schilder gaan, als hij zich niet bekeert.

Laat ons maar bij Fabius blijven: hoevele zijn er niet, op wie hij een latere reformatie pas teruggegrepen wordt — na hun dood? Het is gevaarlijk, nu al te profeteeren over Fabius' invloed. Had Kierkegaard invloed gehad, toen hij stierf? Maar „Woord en Geest” heeft hem behoorlijk bezongen (al werden die zangen dan ook geen oogenblik gehandhaafd). Bovendien schreef „Woord en Geest” in zijn aller-eerste nummer: het getal zegt niets. Maar dat vergeet ds Buskes nu weer. En wat het contact op „het leven” betreft: geloof ds Buskes ALS „H.V.-ER” zelf (want het debat loopt daarover) dat contact te hebben? Ik geloof dat niet. Onder zijn volgingen b.v. zullen velen stemmen — in de politiek — op die partij, waaraan ds Buskes zooveel stemmen meer toedicht voor het geval, dat Fabius bij zijn leven meer wierookbranders gehad had.... Andere vrienden van ds Buskes zullen weer heel wat anders doen, in de politiek. En op heel wat meer terreinen zullen zijn vrienden en lezers uit elkaar gaan.

Nee, ds Buskes, contact met „het leven” heft U in dat wat tusschen ons in geding is, ook niet. U hebt contact met vele „levenden”. Maar dwars door „de levenden” loopt zoowel de dood als het leven, buit makende. Nu zijn we nog even ver. En kunnen we opnieuw beginnen over de vraag, of Uw contact met vele levenden, en pluriforme levenskringen, te danken is aan kracht, dan wel aan zwakheid. Aan positieve winst, dan wel aan negatief verlies, welkom bij zoovele. En hoe het staat met mijn contact.

Het verwondert mij, dat ds Buskes mij nog meent te moeten herinneren, dat er reden genoeg is, om ook voor onze kinderen en kleinkinderen bezorgd te zijn. Ik meende, dat het wel tot hem althans doorgedrongen was, dat ik dat al ettelijke malen zelf geschreven had. Zelfs zoo, dat ik met enkele levenden — nog niet met het leven — „contact” verlies. Maar het probleem stel ik zóó: van onze kinderen en kleinkinderen zullen een DEEL ondergaan, hierom, dat bij hen tot onberekenbare practijk is geworden, wat bij het „hersteld verband” theorie is, of zede?

Velen hebben bijbel en God weergevonden in het „H.V.”, zegt ds Buskes. Zeker, maar ik behoef den oorlogsbestrijder niet te zeggen, dat er oorlogsboeken zijn, die gewagen van een hervinden van God in den oorlog. Wat is daarmee goedgepraat? Niets.

K. S.

Winst voor de catechisaties.

Twee-erlei winst werd voor de catechese behaald. Allereerst een nieuw catechisatieboek van ds Th. Delleman en ds W. E. Gerritsma (beiden in Aalten): „De Gereformeerde Kerken”. De eerste auteur behandelt hierin haar geschiedenis en kerkenordening, de tweede haar zending en eredienst. Uitgave van N.V. De Graafschap, Aalten. Met bijzonder genoegen las ik enkele lessen. Ik heb ook iets geleerd: medegedeeld wordt, dat volgens verstrekte inlichtingen de naam van het z.g. H.V. worden zal, en dan officieel: „De Gereformeerde Kerken in Nederland (in hersteld kerkverband)”. De strijd tegen den misleidenden schijn zal dus niet te mijden zijn, later. Bijzonder nuttig is ook, dat de besluiten van Utrecht 1905 opgenomen zijn (inzake de leergeschiedenissen).

Een tweede winst bracht de firma Zomer & Keuning, Wageningen. Zij schonk zes platen voor bijbelsch onderwijs in school en catechisatie. Een ervan ontving ik: die is schitterend. Onderwerpen zijn: de rondgang om Jericho, bij Gods altaar, het huis te Kapernaüm, in Gods voorhof, Joachim en de profetische rol, de groote droogte. Bij de platen zijn evenzooveel toelichtingen gegeven, elk van 16 pagina's. Daarin geeft telkens Prof. Dr. Joh. de Groot een „oudheidkundige verklaring”, en de heer W. G. v. d. Hulst een vertaling, of beschrijvende les voor de school, over wat de plaat voorstelt. De platen zelf zijn van den schilder Tjeerd Bottema. Prof. De Groot is verantwoordelijk voor het archaeologisch materiaal: elke kleur, iedere lijn, zeggen de uitgevers, is wetenschappelijk verantwoord. De voorstelling, die Tjeerd Bottema gaf, is op de plaat, die ik zag, bijzonder goed: levendig, voornaam. Den heer Van de Hulst kent welhaast ieder. De voornaamste lijnen van de plaat zijn in elke toelichtende brochure nog weer eens ruw aangegeven en de details der voorstelling worden zoo duidelijk verklaard. De leerling kan dus alles bijzonder gemakkelijk volgen: de onderwijzer-catecheet, die vertellen moet bij de plaat, kan zich geheel erop voorbereiden. Bijzonder goed werk, geloof ik.

K. S.

Wordt het geen tijd openhartig te spreken tot de Chr. Gerel. Kerk?

Ik verzoek de lezers, die nog iets willen doen voor de eenheid der kerk, volgende volzinnen na te lezen met ernst.

1. In de den kind in onze doop vo welke rooven van hun
2. Het uitverkor
3. Er is verkiezin heid bere
4. Het was niet lijk, noe besniden
5. De verbon ook nie
6. Zij haken ge werpel
7. Wij gedoopt ze jong zijn) voor
8. „Da ligd zij gewigt, bruik en
9. Voo den doop
10. Doo zen wij wij krijg teken is voorw de krach het zaad het eerst doop voo den doop voorw de verge tus voor voor het

Al deze Kinderdoo v. Velzen, 42, 44, Afgesch. (Let we ben het minder m Maar ik werden in volzinnen, digde in de zijnen pianen, d dachten (is het d Chr. Gere vroeger w wat hier vraagboek zulke uits gedicht, e samenlevi Hierlegi op goeder dige Chr. dat de v spraken durven u hartig te

Het Afr

In Zuid logische h was hoog van ong door de trent de bank, en gelijk ges Hoe de niet ter Wel kan beeld wer wat de l waarheid —voor ee niet van b.v. inzal disch von

Domela

De Chr uit te we Het volgt

Men z dienstige schijnt i den eerb ralen de gen ove het gebi dan wo onderste voor he redeneer laan ond

KERKELIJK LEVEN

De passepartout voor pais en vree.

De jongste amusementslectuur van „Woord en Geest” heeft ons een grooten dienst bewezen. Het heeft ons aan een klassiek schema geholpen, waarmee alle anomalieën des kerkelijken levens kunnen verklaard worden. En — tout comprendre, c'est tout pardonner.

De schrijver, wiens naam door „De Rotterdammer” roadweg P. L. Gerritse genoemd wordt, heeft n.l. één dergenen, die tegen de zelfbenoeming van de fractie, welke zijn orgaan verzorgt, en tegen haar verheven geschied op de Gerel. Kerken nog al eens in de pers bezwaren inbracht, eens „psychologisch”, om dit veel te mooie woord nu maar eens te blijven marielen, bezien. Hij kwam tot deze